

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΠΑΤΡΩΝ
UNIVERSITY OF PATRAS

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ	1093316
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ	1093320
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΠΑΞΙΜΑΔΗΣ	1093460

Απόψεις και συμπεράσματα που παρουσιάστηκαν και συζητήθηκαν κατά τη διάρκεια της ομιλίας του κ. Παπακωνσταντίνου

Η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης της πληροφορίας και ο ψηφιακός κόσμος που αυτή επιφέρει, επιβάλλουν την αναθεώρηση καλά εδραιωμένων θεσμών της πολιτικής φιλοσοφίας, όπως του κράτους. Η ομιλία του Βαγγέλη Παπακωνσταντίνου με τίτλο "Τα κράτη ως πλατφόρμες πληροφορίας - Μία πολιτική θεώρηση της πληροφορίας" επιχείρησε να αναδιαμορφώσει τον κλασικό ορισμό του κράτους, και αποτέλεσε έναυσμα για συζήτηση και προβληματισμό. Η αναδιαμόρφωση αυτή πήρε τη μορφή της αποδόμησης του ορισμού του κράτους, όπως αυτό είχε οριστεί από τον Thomas Hobbes, και στη συνέχεια την αντικατάστασή του από έναν νέο που ως κέντρο έχει την πληροφορία.

Ο ορισμός του κράτους, όπως αυτό παρουσιάζεται στο "Λεβιάθαν", το περιγράφει ως ένα κοινωνικό συμβόλαιο σύμφωνα με το οποίο οι άνθρωποι παραδίδουν οικειοθελώς κάποιες ελευθερίες τους με την προϋπόθεση πως θα λάβουν ασφάλεια ως αντάλλαγμα. Όντας λοιπόν "συμβόλαιο", καθίσταται τεχνητό. Ο κ. Παπακωνσταντίνου από την άλλη το παρουσιάζει όχι ως ανθρώπινο δημιούργημα αλλά ως φυσική συνέπεια της ίδιας της ανθρώπινης φύσης, καθώς η έννοια του κράτους πάντοτε συνόδευε τις ανθρώπινες

κοινωνίες. Ακρογωνιαίο λίθο αυτής της θεώρησης αποτελούν δύο αξιώματα. Το πρώτο αποτελεί την ιδέα ότι οι άνθρωποι ως κύρια επιδίωξη τους έχουν τη μεγιστοποίηση της επεξεργασίας πληροφορίας, δηλαδή της αξιοποίησης εξωτερικών ερεθισμάτων. Το δεύτερο είναι η ότι το κράτος αποτελεί την πλατφόρμα εκείνη που εξασφαλίζει τη ροή της πληροφορίας αυτής. Έννοιες όπως ελευθερίες, δικαιώματα, τάξη και ασφάλεια εκτοπίζονται από το κέντρο βάρους του κράτους, όπως το όρισε ο Hobbes, και τη θέση τους παίρνει η έννοια της πληροφορίας. Κεντρική θεώρηση του νέου αυτού πολιτικού μοντέλου αποτελεί η θεμελιώδης ιδέα, πως για την εξασφάλιση της επικοινωνίας ανάμεσα σε δύο άτομα, προϋποτίθεται η επέμβαση κάποιου ανώτερου φορέα (του κράτους) ώστε να εξατομικεύσει το άτομο, δίνοντας του για παράδειγμα όνομα και υπηκοότητα, και να το διαφοροποιήσει από τα υπόλοιπα άτομα του συνόλου. Έτσι η επικοινωνία καθίσταται δυνατή και το πλέον "εξατομικευμένο" άτομο, τουλάχιστον σε επικοινωνιακό επίπεδο έχει υπόσταση όχι μόνο στο στενό του περιβάλλον, αλλά σε ολόκληρο το κοινωνικό περιβάλλον που οριοθετεί το κράτος.

Η συζήτηση που ακολούθησε, μεταξύ του ομιλητή και των παρευρισκόμενων μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας, είχε τη μορφή αμφισβήτησης όρισμένων ιδεών την νέας θεωρίας, τον προβληματισμό σχετικά με την αδυναμία αυστηρού ορισμού όρων, όπως της πληροφορίας, και τέλος της ομόφωνης συμφωνίας πως η ψηφιακή εποχή, στην αυγή της οποίας βρισκόμαστε, εγείρει ζητήματα μεταφοράς της έννοιας του κράτους στον ψηφιακό κόσμο, και της μορφής που αυτή θα έχει.